

РЕШЕНИЕ

№ 17974

гр. София, 27.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 30.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **2751** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Производството е образувано по жалба от М. Ц. К.-ЕГН-[ЕГН], чрез адв.В. Б., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 581 от 16.02.2025г., издадена от К.О., в група „ООР“, сектор ОП при 09 РУ-СДВР, с която на основание чл.171, т.2а, б.Б от Закона за движение по пътищата, е прекратена регистрацията на пътно превозно средство Б. 5 серия, с табели с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспореният административен акт е неправилен и незаконосъобразен, издадена от некомпетентен орган, при липса на мотиви за постановяването му. По изложените съображения моли съда за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Б., който поддържа жалбата и моли за нейното уважаване. Разноски не са претендирани.

Ответната страна – К.О., в група „ООР“, сектор ОП при 09 РУ-СДВР, редовно призован, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 16.02.2025г. около 12.02ч. в [населено място] по бул.З. С. с посока на движение от бул.П. В. към бул. Д. скала М. Ц. К. управлява личния си автомобил Б. 5 с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка на [улица] водачът отказва да й бъде извършена проба за употреба на наркотични вещества и техните аналози с DRUG TEST 5000 DREGER с ин.номер ARRM-0036. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 311537 за ВМА и връчени 7 броя стикери с номера А110424.

За установеното е издаден АУАН серия ГА № 3710515 от 16.02.2025г. от ст.полицай при СДВР, 09 РУ-Р. С., в който е посочено, че жалбоподателят е нарушил чл. 174, ал. 3 от ЗДвП – отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Въз основа на така съставения АУАН е издадена процесната заповед, с която заради отказа от проверка с техническо средство Дръг Тест 5000СТК, предназначен за едновременно, качествено доказване на наличието на до 8 анализирани вещества от човешката слюнка на наркотични вещества и техни аналози, при наличие на материалните предпоставки на чл.171, т.2а, б. „б“ от ЗДвП на жалбоподател в качеството му на собственик е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на пътното превозно средство.

По делото са представени АУАН серия ГА № 3710515 от 16.02.2025г.; оспорената ЗППАМ № 581/16.02.2025г.; Талон за изследване №311537; справка картон на водача; заповед № 6400 от 07.07.2023 г., заповед №513з-4536/31.05.2022г., Заповед № 812з-1632/02.12.2021г., трудов договор №643/10.07.2024г. и етапна епикриза.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Според разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК,

необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел. Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР са оправомощени длъжностните лица от СДВР, които да издават заповеди за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП – държавни служители от отдел Пътна полиция при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и доколкото процесната заповед е издадена от контролен орган в група ООР, сектор „ОП“ при СДВР, 09 РУ при СДВР, то същата се явява издадена от компетентен орган. Със Заповед № 513з-4536 от 31.05.2022г., са определени да осъществяват контрол по ЗДвП – Главна дирекция „Национална полиция“ на територията на РБ от полицейски органи от отдел Пътна полиция при ГДНП за дейностите по чл. 165 от ЗДвП и ОД МВР и СДВР в рамките на обслужваната територия. Следователно неоснователни са възраженията в жалбата, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма- спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на ЗДвП, а именно- чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП - отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози. С оглед на изложеното неоснователни са релевираните от страна на жалбоподателя доводи за липса на мотиви на акта.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Нормата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП /в редакцията към изм. - ДВ, бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017г./, предвижда прилагане на ПАМ прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, за този който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година.

При тази законова регламентация, необходимата материално правна предпоставка за налагане на мярката е установено по надлежния ред управление на МПС на водач-собственик на ППС при отказ да бъде извършена проверка с техническо средство, установено по надлежния начин, посочен в текста на чл.171, т.2а, б. „б“ от ЗДвП. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, който АУАН, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправни предпоставки, предвидени в чл. 171, т.2а, б. „б“ от ЗДвП. Събраните по делото доказателства не опровергават извода на административния орган за необходимост от прилагане на ПАМ.

За налагането на ПАМ е достатъчно констатирането от контролните органи на наличието на само един от двата отказа за проверка употребата на наркотични вещества с техническо средство или с тест и е ирелевантно обстоятелството дали в действителност водачът е употребил или не е употребил наркотични вещества. Управлението на МПС е високо рискова дейност, при която водачите следва да се спазват строго правилата с оглед избягването на произшествия. При поискване от контролните органи водачът на МПС е длъжен да съдейства, за да му бъде извършена проверка и по двата, предвидени в закона начина на проверка на употребата на алкохол или наркотични вещества. В настоящия случай се установява безспорно основният значим за спора факт - отказът на водача да бъде проверен за употреба на наркотични вещества, което е достатъчно условие за приложението на процесната принудителна административна мярка. Като неотносими към спора съдът приема обстоятелството, че жалбоподателят подпомага изпълнението на трудовите си задължения и подпомага член на семейството си в придвижване с МПС и заповедта следва да се отмени, тъй като би му създавала изключителни неудобства за нормалния му живот и извършване на служебните му задължения.

Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП се налагат въз основа на констатациите по съставен АУАН, а доколкото тези констатации не са спорни, то АУАН е допустимо доказателствено средство по смисъла на чл. 39 от АПК, като е без значение в настоящото производство обстоятелството дали административнонаказателната процедура е законосъобразно проведена, тъй като производството по прилагане на ПАМ и това по ЗАНН имат различен предмет и различна цел. За разлика от реализирането на административнонаказателната отговорност по конкретно административнонаказателно обвинение, наложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши друго противоправно деяние и да преустанови установеното, като тази мярка не съставлява наказание. В този смисъл съдът счита за установено наличието на изискуемите предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. Б от ЗДвП, поради което и обжалваната заповед е съобразена с материалния и процесуалния закон. Наложена ПАМ е за минимално предвидения от законодателя срок за прекратяване регистрацията на ППС, а именно 6 месеца, т.е. същата се явява съразмерна.

Заповедта е съобразена и с целта на закона. Целта на ЗДвП е регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и

в чл. 171 от закона, и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения. В конкретния случай е осъществена хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. Б от ЗДвП, при която административният орган действа при обвързана компетентност и при наличие на визираните в закона предпоставки не разполага с възможност за преценка дали да приложи или не ПАМ, а е длъжен да приложи такава.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение на водача, отказал да бъде тестван за употреба на наркотици, а така и да се осигури безопасността на всички участници в движението. Именно охраната на обществен интерес в случая обуславя необходимостта от налагането на процесната ПАМ и ограничаването правата на жалбоподателя като водач на МПС в допустимите от закона граници.

По изложените мотиви съдът приема, че не са налице основания по чл. 146 от АПК за отмяна на оспорената заповед, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Атакуваната заповед е издадена от компетентен орган, при спазване на материалния закон, в съответствие с целта му и при постановяването не са допуснати съществени нарушения на материалния закон или на процесуалните правила.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 73 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Ц. К., ЕГН-[ЕГН], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 581 от 16.02.2025г., издадена от К.О., в група „ООР“, сектор ОП при 09 РУ- СДВР, с която за нарушение на чл.171, т.2а, б.Б от Закона за движение по пътищата, е прекратена регистрацията на пътно превозно средство Б. 5 серия, с табели с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: